

Arrest

**nr. 204 586 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 15 augustus 2016 en dient op 17 augustus 2016 een asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 november 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse etniciteit te zijn en een moslim van soennitische strekking te zijn. U stelt geboren te zijn in het dorp Kochiala Dowum bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie op 4 hoet 1379 (22 februari 2001). U ging vier jaar naar school tot de achtste graad. Toen u ongeveer 15 jaar was bent u gestopt met school en beginnen werken in de winkel van uw vader. U verkocht mobiele telefoons.

Ongeveer zes dagen na de val van Kunduz in de maand mizan van het jaar 1394 werd u geslagen door de taliban omdat ze dachten dat u een etnische Hazara en sjiiet was. Toen de taliban ook naar de moskee kwamen en aan mensen vroegen om zich bij hen aan te sluiten, heeft uw vader beslist om u naar het buitenland te sturen. Omdat hij u via het vliegtuig wou laten overkomen, heeft u een vals paspoort laten maken om zo een visum trachten te verkrijgen voor Duitsland. Dit is echter niet gelukt. De taliban bleef echter aandringen bij uw vader en de derde keer dat ze bij u thuis langskwamen hebben ze ook een dreigbrief afgegeven dat u zich moest aansluiten tegen een bepaalde datum of dat ze u zouden meenemen naar Pakistan om jihad te leren. U bent voor deze datum uit Kunduz vertrokken.

Enkele dagen na Nowruz (nieuwjaar in Afghanistan) van 1395 (maart 2016) bent u uit Afghanistan vertrokken.

U kwam aan in België op 15 augustus 2016 en diende uw asielaanvraag in op 17 augustus 2016.

Ter staving van uw asielrelaas legde u kopies van foto's neer van uzelf, foto's van uw omgeving in Afghanistan en foto's met betrekking tot valse Afghaanse paspoorten.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 30/08/2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Kunduz te Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op

ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door u beweerde regio van herkomst te ontoereikend is om aan uw beweerde langdurig verblijf in de regio van de stad Kunduz van de gelijknamige provincie in Afghanistan, enig geloof te hechten.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw geloofwaardigheid al ernstig in het gedrang komt door uw verklaringen over uw leeftijd, identiteit, regio van herkomst en profiel. U verklaarde bij de eerste inschrijving van uw asielaanvraag in België dat u geboren werd op 4 hoet 1379 (22 februari 2001 volgens de Gregoriaanse kalender) in het dorp Mola Sardaar in Kunduz met de naam Mustafa SHARIFI. U voegde eraan toe geen paspoort te hebben, een taskara zou u wel gehad hebben doch onderweg verloren zijn (Inschrijvingsfiche Niet-Begeleide minderjarige vreemdeling, Bureau Minteh dd. 17/08/2016). U had echter in Afghanistan op 13 januari 2016 een Schengenvizum aangevraagd op de Duitse ambassade in Kabul (Dossier Duitse ambassade) met een paspoort waarop stond dat u geboren werd op 2 oktober 1997 in Kabul met de naam Mohammad Mustafa DANISH. Het feit dat u noch bij uw inschrijving (Inschrijvingsfiche Bureau Minteh dd. 17 augustus 2016), noch bij uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (Verklaring DVZ dd. 17 oktober 2016), noch bij de u opgestuurde vragenlijst door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS Vragenlijst Afgaanse niet-begeleide minderjarigen dd. 22 februari 2017) melding maakt van deze visumaanvraag voor Duitsland is al een eerste teken dat u het CGVS trachtte te misleiden door geen correct beeld te geven op uw werkelijke situatie in Afghanistan. U beweerde voor het CGVS dat u bij uw eerste interview wel een uitleg gegeven heeft over uw paspoort dat u als vals bestempelt (CGVS p. 16). Nochtans staat op uw inschrijvingsfiche op niet mis te verstane wijze dat u vooral bleef ontkennen over een visum en paspoort te beschikken en rept u nergens iets over een vals paspoort (Inschrijvingsfiche Bureau Minteh dd. 17 augustus 2016). Het feit dat u dit paspoort pas ter sprake bracht bij het CGVS, nadat u op de hoogte gesteld werd dat aan de hand van uw teruggevonden paspoort uw geboortedatum bijgesteld geweest was, haalt deze stelling dan ook verder onderuit. Daarenboven haalt u bij de DVZ wel aan dat u een "echt" paspoort had waarmee u hoopte om naar Iran te kunnen vliegen maar dat hierop wachten te lang zou duren (Verklaring DVZ dd. 17 oktober 2016, vraag 24). Voor het CGVS ontkende u echter dat u ooit geprobeerd had om een echt paspoort aan te vragen. Uw uitleg hieromtrent luidde dat dit niet kon omdat u minderjarig was en er in Kunduz gevochten werd (CGVS, p. 30-31). Met deze ontkening slaagt u er allerminst in een afdoende verklaring te bieden. Verder dient erop gewezen te worden dat uw geboorteplaats in het bewuste paspoort Kabul is en u op het aanvraagformulier voor uw visum zichzelf omschrijft als universitair student van Kabul. Het Duitse dossier omvat ook een taskara. Ook op deze taskara prijkt Kabul als geboorteplaats en Kabul als uitgifteplaats. U bent volgens deze taskara student. Voor DVZ beweert u uw lager onderwijs niet eens voltooid te hebben (Verklaring DVZ dd. 17 oktober 2016, vraag 11). Het feit dat u geen duidelijk beeld kan of wil geven over uw officiële reisdocumenten die een belangrijk bewijs zijn voor uw identiteit is al een eerste negatieve indicatie van uw geloofwaardigheid. De discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen en de onaanemelijke adaptaties die u telkens uitprobeerde, hebben in feite tot gevolg dat uw geloofwaardigheid inzake uw leeftijd, geboorteplaats, regio van herkomst en aangemeten profiel al bij voorbaat op de helling gezet zijn.

Belangrijke hiaten in kennis die van u mag verwacht worden, bevestigen verder dat u niet de waarheid vertelt. Uw kennis over belangrijke personen en gebeurtenissen in de door u aangehaalde regio van herkomst, namelijk de provincie Kunduz is met name onvoldoende om het CGVS ervan te overtuigen dat u recent in die regio gewoond heeft. Zo kan u weliswaar aanduiden dat Qasim Jangalbach commandant was van de politie toen u daar was, maar weet u niet wie er voor hem commandant van de politie was (CGVS, p. 13). Dit is echter merkwaardig omdat Qasim Jangalbach pas als commandant

werd aangesteld op 3 augustus 2015, een half jaar voor uw beweerde vertrek uit de regio van Kunduz. Dat u dan niet zou weten wie voor hem politiecommandant geweest zou zijn, is dan ook eigenaardig. Opmerkelijker echter is dat u zich geen incidenten kan herinneren die zich na de val van Kunduz in september 2015 afgespeeld hebben hoewel u daar volgens uw verklaringen nog tot de vierde of vijfde dag van het nieuwe jaar 1395 (24 of 25 maart 2016) zou verbleven hebben (CGVS p. 6). Zo zegt u zelf geen weet te hebben of de president van Afghanistan Ashraf Ghani Kunduz nog bezocht had (CGVS, p.28). Nochtans blijkt uit info waarover het CGVS beschikt dat president Ashraf Ghani Kunduz twee keer bezocht na de val van Kunduz en dit nog voor uw vertrek (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Dat u geen weet zou hebben van beide bezoeken van de hoogste politieke leider van Afghanistan naar uw regio van herkomst is ongeloofwaardig en bevestigt verder het vermoeden dat u niet recent uit Kunduz vertrokken bent. Verder is het opmerkelijk dat u er niet in slaagt de nieuw gecreëerde districten in uw provincie te benoemen noch waar ze zouden komen. U beweert ervan gehoord te hebben en gokt op "Talowka" (CGVS p. 28). Het feit dat u echter niet de correcte naam voor deze districten kan opnoemen, haalt verder onderuit dat u effectief leefde in de regio van Kunduz in de door u aangehaalde periode.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat u ook geen andere incidenten kon aanhalen. Nochtans was ook de periode na de val van Kunduz incidentrijk zoals u overigens zelf ook aanhaalt (CGVS, p. 29). Dat u dan ook niet in staat bent er te benoemen, verzwakt verder het beeld dat u wou scheppen van uw recente afkomst uit Kunduz. U haalt wel aan dat er 20 of 25 dagen na de val van Kunduz in de maand aqrab (22 oktober – 21 november) een aardbeving was in Kunduz. Op 26 oktober 2015 vond effectief een aardbeving plaats in Afghanistan. Het epicentrum ervan lag echter in een andere provincie, namelijk in Badakshan en was naast Kunduz voelbaar in grote delen van Afghanistan en Pakistan (info werd aan administratief dossier toegevoegd). Doordat deze aardbeving in zo'n breed gebied voelbaar was en hierover wijdverbreid gerapporteerd werd in de media, is dit geen sluitende aanwijzing dat u effectief in die periode in de regio van Kunduz aanwezig zou zijn geweest. Ten slotte dient ook opgemerkt te worden dat ook uw kennis over de taliban in uw regio ontoereikend is om het CGVS ervan te overtuigen dat u daadwerkelijk in Kunduz leefde tijdens de door u beweerde periode. U gevraagd naar talibs van de regio, noemt u Mawlawi Narudin, die ook Chaibar genoemd zou zijn, en Mawlawi Rohsan maar over deze beide talibs werd door het CGVS niets teruggevonden. Mullah Mansoor noemt u eerst de leider van de taliban in Kunduz en wanneer u vervolgens gevraagd wordt dit te bevestigen, komt u daarvan terug en geeft u toe het niet te weten. U voegt eraan toe dat hij wel bekend was. Op de vraag of u doelde op de Mullah Mansoor, de leider van alle taliban in Afghanistan, moet u het antwoord schuldig blijven. U schuift naar voor dat deze taliban "ook" heel bekend is en dat hun uiterlijk allemaal hetzelfde is. Op de vraag wie de leider was van de taliban in Afghanistan, antwoordt u naast de vraag met de melding dat het vroeger mullah Omar was. U nogmaals gevraagd naar de naam van de leider van de taliban in uw provincie, tracht zich ervan af te maken door te stellen dat het al die namen waren die u eerder gegeven had. Toen u echter gevraagd werd om meer info te geven over Mullah Salam, minimaliseerde u zijn rol als een onbekende leider van de taliban (CGVS, p. 23-25). Mullah Abdul Salam was echter volgens informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, dé leider van de taliban in Kunduz. Hij werd geboren in de provincie Kunduz en was net hierdoor zeer bekend in Kunduz. Niet alleen het gegeven dat hij er geboren werd speelt daarin mee, hij was tevens een van de talibans belangrijkste en meest invloedrijke schaduwgoeverneurs, met name over uw eigenste beweerde provincie. Hij was ook de man die achter de Kunduz aanval zat en leidde de veldslagen sedert 2005. Het feit dat u enkel zijn naam kan opzeggen maar niet meer info over deze talibancommandant kan geven, wijst verder op het feit dat u in de door u beweerde periode zeker niet in Kunduz leefde.

U legde ter staving van uw asielrelaas fotokopieën neer. De eerste vier fotokopieën hebben betrekking op valse Afgaanse paspoorten. Deze legde u voor om te wijzen op het feit dat er in Afghanistan relatief makkelijk valse officiële documenten kunnen worden gemaakt. Dit wordt echter door het CGVS in zijn geheel niet betwist. U tracht hiermee aan te tonen dat het niet noodzakelijk is dat de gegevens op het paspoort dat u gebruikte voor de Duitse ambassade correct zijn. Het feit dat officiële documenten relatief makkelijk vervalst kunnen worden in Afghanistan is echter geen afdoende reden om uw asielrelaas te ondersteunen of te bewijzen dat de gegevens van uw paspoort incorrect zouden zijn. U bewijst er hoogstens mee dat u er geen graten in ziet om leugenachtige verklaringen af te leggen ten aanzien van

overheidsinstanties om er uw voordeel mee te doen. Er dient op gewezen te worden dat u verplicht bent trouw met de bevoegde overheidsdiensten samen te werken daar waar het geheel van uw verklaringen daar evenmin aan voldoet. De andere zeven fotokopieën die u tijdens uw gehoor mee had hebben betrekking op uw omgeving in Kunduz. Uit geen enkele van deze foto's kan echter met enige zekerheid opgemaakt worden dat deze in Kunduz genomen zijn en wat uw band met deze locaties zou zijn. Deze ondersteunen uw asielrelaas bijgevolg ook op geen enkele manier. Op 8 september 2017 heeft het CGVS nog een e-mail ontvangen van uw advocaat met nog eens kopies van negen foto's. Ook hier kan niet met zekerheid gesteld worden dat deze genomen werden in Kunduz. Opnieuw kan de opmerking gemaakt worden bij deze kopies van foto's dat ze uw relaas niet ondersteunen omdat ze noch de door uw ingeroepen vervolging bewijzen noch uw band met de door uw aangehaalde recente regio van herkomst aantonen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk recent afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens uw gehoor op de zetel van het CGVS dd. 30/08/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van spreken van de waarheid opdat de commissaris-generaal uw situatie volledig zou begrijpen en correct zou kunnen beoordelen. Uw gehoor startte met de duidelijke inleiding dat het van uitermate groot belang was dat u een zicht moest bieden op uw eventuele eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België, dat het feit dat u misschien niet recentelijk Afghanistan verlaten had en een korte of langere periode in een ander land verbleven had op zich niet problematisch hoeft te zijn maar dat indien u niet uitlegde waar en in welke omstandigheden u gedurende de laatste periode voor uw komst naar België werkelijk verbleven had, u uw nood aan bescherming niet aannemelijk maakt (CGVS 30/08/2017, p. 2).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *juncto* artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middelen als volgt toe:

“Vooreerst stelt de verwerende dat verzoeker de medewerkingsplicht niet zou hebben vervuld:

(...)

De medewerkingsplicht volgt uit de interpretatie van de Vreemdelingenwet overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en De Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Meer bepaald artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de Kwalificatierichtlijn verduidelijken wat onder de medewerkingsplicht moet worden begrepen:

(...)

De verwerende partij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente verblijf in Kunduz te Afghanistan. Daarbij voert de verwerende partij aan dat verzoekers kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in de door verzoeker beweerde regio van herkomst te ontoreikend is om aan zijn beweerde langdurig verblijf in de regio van de stad Kunduz enig geloof te hechten.

Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat hij zijn uiterste best gedaan heeft om hierover duidelijkheid te scheppen. Zo heeft verzoeker toch uitgebreide verklaringen aflegt inzake zijn regio van herkomst en problemen. Daarnaast dient te worden onderstreept dat verzoeker tal van documenten heeft voorgelegd. Verzoeker legde kopieën van foto's neer, foto's van zijn omgeving in Afghanistan, alsook foto's met betrekking tot valse Afghaanse paspoorten.

Het is duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende rekening gehouden met verzoekers profiel, zijn afkomst en scholingsgraad. Nochtans is het belangrijk in het kader van de beoordeling van de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling om rekening te houden met zijn persoonlijkheid, onder meer zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en zijn problemen.

De verwerende partij verwijt verzoeker meer bepaald dat hij zou hebben verzaakt om duidelijkheid te scheppen over zijn recente plaats van herkomst en dat zijn geloofwaardigheid al ernstig in het gedrang komt door zijn verklaringen over leeftijd, identiteit, regio van herkomst en profiel.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een leeftijdsonderzoek ging. Dit medisch onderzoek bepaalde verzoekers geboortedatum als volgt:

(...)

Het is voor verzoeker een raadsel waarom er geen rekening werd gehouden met de resultaten van het medisch onderzoek. Het administratief dossier bevat ook geen stukken inzake dit leeftijdsonderzoek. Uw Raad kan de zaak dan ook niet onderzoeken zolang de verwerende partij het administratief dossier niet vervolledigt.

De verwerende partij neemt verzoeker kwalijk dat hij in Afghanistan op 13 januari 2016 een Schengenvizum heeft aangevraagd op de Duitse ambassade in Kabul met een paspoort waarop stond dat verzoeker geboren werd op 2 oktober 1997 in Kabul met de naam Mohammad Mustafa Danish. Hieromtrent heeft verzoeker wel degelijk een geldige reden gegeven waarom hij geen echt paspoort had:

(...)

Uit de verklaringen van verzoeker kan worden afgeleid dat zijn vals paspoort geregeld is door de smokkelaar. Gevraagd waarom verzoeker geen echt paspoort 'kon laten maken', stelt verzoeker dat Kunduz onveilig was. Daaruit kan worden afgeleid dat het voor verzoeker onmogelijk was om in Kunduz zijn reisdocumenten in orde te laten brengen. Tevens kan uit de verklaringen van verzoeker worden opgemaakt dat hij als minderjarige geen echt paspoort kon verkrijgen:

(...)

Waarom er geen rekening werd gehouden met het medisch onderzoek, dat toch aantoonde dat verzoeker geboren is op 08.05.2000 is voor verzoeker een raadsel. Het medisch onderzoek is een wetenschappelijk bewijs dat de verwerende partij niet zomaar naast zich kan neerleggen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker. De verwerende partij moest dit niet zomaar motiveren, maar was verplicht tot een uitgebreide motivering, daar zij ook het profiel en de leeftijd van verzoeker in vraagstelt. Het gaat niet op om op grond van een vals paspoort (zoals dit wordt door verzoeker) al verzoekers verklaringen en feiten af te wijzen zonder enige motivering.

Het is niet omdat verzoeker door smokkelaar werd geholpen dat verzoeker zijn medewerkingsplicht niet zou hebben nagekomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker in geen geval de bedoeling had om de verwerende partij te misleiden. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker degelijk zijn uiterste best heeft gedaan om duidelijk te scheppen over zijn persoonlijke gegevens, alsook zijn recent verblijf in zijn regio en asielrelaas. Bepaalde hiaten die zouden bestaan of fouten die verzoeker maakte, kunnen niet anders dan ten gevolge van stress en spanning te verklaren zijn.

Verdere bemerkingen worden in het volgende onderdeel aangehaald, aangezien hier slechts dient aangetoond te worden dat verzoeker wel degelijk tegemoet zijn gekomen aan zijn medewerkingsplicht en hen zodoende, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Het eerste middel is gegrond."

En

“De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat er naar voor is gekomen dat hij voldoende redenen had en heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in Afghanistan in gevaar is gekomen.

Het verdrag van Genève definieert een vluchteling als elke persoon "(...)

De woorden 'gegronde vrees' hebben beide hun belang. Ze geven immers uiting aan het gegeven dat de definitie van vluchteling tegelijkertijd een subjectief (vrees) en een objectief (gegronde) element inhoudt. De persoon moet een Vrees koesteren. Dit wordt bepaald door de persoonlijkheid van het individu zelf: de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere. Twee personen, geplaatst in identieke omstandigheden, zullen niet steeds op dezelfde wijze psychologisch reageren. Het is evenwel zo dat vrees voor vervolging op zich niet voldoende is, ook al is ze een belangrijke aanwijzing. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal objectieve elementen.*

Opdat iemand als vluchteling kan beschouwd worden, dient hij niet eerst vervolgd geweest te zijn: een gegronde vrees voor een —toekomstige- vervolging volstaat. Hieraan wordt duidelijk door de verwerende partij voorbijgegaan.

Een 'gegronde vrees voor vervolging' betekent niet dat er een absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land gebleven was: een redelijke kans dat de vervolging zal plaatshebben is voldoende.

Artikel I van het Vluchtelingenverdrag definieert het begrip vluchteling. De vier voorwaarden van deze definitie zijn de volgende:

- a) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- b) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- c) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging*
- d) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze voorwaarden toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 15 augustus 2016.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad. 2

De verwerende partij haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin aannemelijk te maken hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit hetgeen wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan het land van herkomst te verlaten.

Vluchtrelaas van verzoeker

Vooreerst dient te worden benadrukt dat verzoeker toch vrij conséquente verklaringen heeft afgelegd doorheen de procédure. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelfs bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerige verklaringen liet optekenen:

(...)

Daaruit blijkt dat verzoeker de kern van zijn vrees vanaf het begin van de procédure vrij gedetailleerd heeft weergegeven.

Ten onrechte heeft de verwerende partij verzoekers vrees niet concreet onderzocht op geloofwaardigheid. De verwerende partij stelt immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielsrelaas, daar er ongeloofwaardigheid werd vastgesteld met betrekking tot verzoekers beweerd regio van herkomst in Afghanistan.

Verzoeker is van mening dat de motivering gebrekkig is en geenszins afdoende. Het is voor verzoeker een raadsel waarom de verwerende partij verzoekers relaas ongeloofwaardig acht, daar hij toch voor het overige zeer uitvoerige verklaringen aflegde inzake zijn vrees.

Verzoeker heeft ook bij het CGVS gedetailleerde verklaringen afgelegd omtrent zijn problemen met de taliban.

Zo verklaarde verzoeker op het CGVS het volgende:

(...)

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Afghanistan heeft verlaten vanwege vrees voor rekrutering door de Taliban.

Het staat vast dat Kunduz onveilig is en dat de Taliban aldaar aanwezig zijn. Bovendien blijkt uit het EASO rapport 'Country of Origin Information Report Afghanistan Recruitment by armed groups' van september 2016 dat de taliban actief zijn in Afghanistan, waarbij ze zelfs over kunnen gaan tot rekrutering of alleszins dat ze druk kunnen uitoefenen om iets te eisen:

(...)

Meer nog, uit hetzelfde rapport blijkt dat de weigering om met de taliban samen te werken in verzoekers regio, Kunduz, verregaande gevolgen kan hebben. Het is dus bewezen dat zelfs objectieve bronnen de aard van verzoekers vrees kunnen bevestigen:

(...)

Ten overvloede, ook hier wenst verzoeker benadrukken dat er ten onrechte geen rekening werd gehouden met zijn profiel en het medisch onderzoek dat in België plaatsvond.

Uit al het voorgaande kan er dan ook worden besloten dat het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.

Uit voorgaande volgt dat men op basis van de door verwerende partij aangehaalde elementen onmogelijk kan concluderen dat verzoekers relaas geloofwaardigheid mist. Voort de eventuele kleine inconsistenties en niet al te uitgebreide uitleg die zich in zijn asielverhaal bevinden, dienen de volgende opmerkingen van UNHCR in acht genomen te worden, en verwijst verzoeker voorts naar het reeds aangehaalde UNHCR rapport 'Beyond Proof':

(...)

3) Omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

(...)

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden.⁸

Het is duidelijk dat verzoeker de taliban vreest.

4) De bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen

In Afghanistan zijn de autoriteiten, rekening houdende met de algemene onveiligheidssituatie niet in de mogelijkheid om bescherming te bieden aan individuen.

Het tweede middel is gegrond.

En

"Er dient overeenkomstig artikel 48/4 §2 van Vreemdelingenwet bijkomende bescherming geboden te worden aan personen die bij een terugkeer naar hun land van herkomst zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandeling.

Artikel 49/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat asielinstanties zich vanaf 10 oktober 2006 automatisch een onderzoek naar bijkomende bescherming voeren.

De term 'asielaanvraag' dekt dus in se beide aspecten. Het onderzoek naar de klassieke vluchtelingenstatus behoudt wel voorrang.

Conform artikel 48/4 van Vreemdelingenwet wordt 'de subsidiaire beschermingsstatus (...) toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst; of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt

Vooreerst client te worden benadrukt dat verzoeker lager onderwijs niet heeft voltooid en maar 7 jaar naar school is gegaan. (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag nr. 11) Verzoeker heeft eerder terughoudend, zeer laagopgeleid karakter. Ook verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij zijn vader hielp met de familiezaak. (Administratief dossier, Verklaring DVZ, vraag nr. 12)

Ook heeft verzoeker bij het CGVS een gedetailleerd overzicht gegeven inzake zijn schoolperiode:

(...)

Ten onrechte heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met verzoekers profiel. Zo is het voor verzoeker bijna onmogelijk om aan te tonen dat hij afkomstig is van zijn regio van herkomst.

Met betrekking tot verzoekers recente herkomst uit zijn regio, heeft de verwerende partij ten onrechte slechts een fractie van zijn verklaringen getoetst op geloofwaardigheid. De verwerende partij stelt dat verzoekers kennis over recente belangrijke gebeurtenissen en belangrijke figuren in Kunduz ontoereikend is. De verwerende partij gaat echter voorbij aan verzoekers overige verklaringen inzake zijn studie, familie, dagelijks leven, onderwijs, tewerkstelling in de familiezaak, maar ook verzoekers geografische kennis. Omtrent de overige verklaringen van verzoeker wordt er geen betwisting opgeworpen door de verwerende partij.

Verzoeker is er zich van bewust dat elk dossier afzonderlijk wordt onderzocht, maar acht het relevant te verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 september 2008⁹ waarin het CGVS ook van oordeel was dat de gebrekkige kennis over de streek van herkomst de geloofwaardigheid ondermijnde dat de verzoekster in de betrokken streek had gewoond. In die zaak stelde uw Raad vast dat onvoldoende rekening werd gehouden met het profiel van verzoekster. In deze zaak betrof het een "huisvrouw die voornamelijk binnenshuis bleef om zich over het huishouden en de zorg over haar dochter te bekommeren" met een afdoende kennis van zaken die betrekking hadden op haar eigen leefwereld en een minimale geografische en politieke kennis. Dienaangaande verwijzen verzoekers ook naar het arrest nr. 13 157 van 26 juni 2008 van de Raad waarbij uw Raad aangaande de concrete vraagstelling en de analyse van de antwoorden oordeelt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met het profiel, dat zeker voor wat Afghanistan betreft datgene wat kan beschouwd worden als elementaire kennis sterk afhangt van de maatschappelijke positie van de betrokkene, dat zijn of haar toegang tot informatie immers afhangt van zijn of haar plaats op de sociale ladder en in het bijzonder van zijn of haar geslacht:

(...)

Verzoekers herkomst zou wel degelijk aangetoond zijn geweest zo er rekening werd gehouden met zijn profiel en zo men rekening hield met het geheel van verklaringen.

De tweede paragraaf van voormeld artikel bepaalt het volgende:

f§2. Ernstige schade bestaat uit

- a) Doodstraf of executie; of,
- b) Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) Ernstige bedreiging van het leven of de personen van en burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationale of binnenlands gewapend conflict. '

Of een persoon het slachtoffer dreigt te worden als het gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico heeft om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, dient telkens aan de hand van de meeste actuele situatie beoordeeld te worden. Dit werd recent nog door de rechtspraak van Uw Raad bevestigd. De verwerende partij heeft immers de plicht om, aangaande de volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen.

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar de nieuwe UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 19 april 2016:

(...)

Ook in het rapport 'General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul¹, geüpdatet op 03.08.2017 blijkt een stijging van het geweld in Afghanistan:

(...)

Het geweld op dit moment neemt grote proporties aan zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

Ten onrechte heeft de verwerende partij geconcludeerd dat verzoeker niet de waarheid zou hebben verteld omtrent zijn recente herkomst.

Rekening houdende met bovenstaande redenen is het duidelijk ten onrechte dat de verwerende partij geen subsidiaire bescherming toekent aan verzoeker.

Het derde middel is gegrond.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase

betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

De verzoekende partij betoogt dat ze op het ogenblik van het indienen van haar verzoek tot internationale bescherming minderjarig was, en dat het paspoort dat zij gebruikt heeft om een Schengenvisum aan te vragen, vervalst was. De Raad wijst erop dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake de leeftijdsbepaling van de verzoekende partij van 22 juni 2017 niet kan betwist worden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit is niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid. De verzoekende partij had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Uit het dossier blijkt niet dat de verzoekende partij deze beroepsmogelijkheid heeft benut.

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag*

betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: *“Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”*. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing zoals hoger weergegeven weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk kan maken.

In casu wordt de identiteit en de nationaliteit van de verzoekende partij niet betwist.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz van de gelijknamige provincie. De verwerende partij betwist evenwel dat de verzoekende partij recent uit Kunduz vertrokken is, daar haar kennis van recente gebeurtenissen en de algemene situatie in haar herkomstregio, met name het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie ontoereikend is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de periode waarover er onduidelijkheid over het verblijf kan bestaan, betrekking heeft op een korte periode. Bijgevolg blijkt op afdoende wijze dat het dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie wel minstens een relatief recente regio van eerder verblijf was voor de verzoekende partij. De Raad volgt de verwerende partij dan ook niet waar zij stelt dat zij in het ongewisse zou zijn over waar de verzoekende partij in Afghanistan of elders leefde, minstens is er wel voldoende duidelijkheid over haar eerdere verblijfplaats in het dorp ‘Kochiala Dowum’ en de Afghaanse nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij heeft zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar haar Afghaanse nationaliteit. Ze heeft wel degelijk aan de medewerkingsplicht voldaan in die zin dat een verband met haar persoon, zijnde haar herkomst uit of eerder verblijf in dorp ‘Kochiala Dowum’ bij de stad Kunduz gelegen in de gelijknamige provincie, waarvan de verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat zij er geboren en getogen is, aannemelijk is gemaakt.

De medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zoals vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Uit voormeld artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn “land(en) en plaats(en) van eerder verblijf” voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of

plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen “rechtstreeks” uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in de lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. De Raad merkt op dat het loutere vermoeden, zoals geuit in de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij gedurende een bepaalde periode elders in Afghanistan zou verbleven hebben, *in casu* niet kan volstaan om haar de internationale bescherming te ontfangen. Hetzelfde geldt voor artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting is van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het intern vestigingsalternatief, en stelt terecht maar op theoretische wijze dat op grond van deze bepaling er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich te vestigen in een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is.

Echter moet worden vastgesteld dat de verwerende partij het dan toch heeft nagelaten om op basis van de elementen waarover geen twijfel bestaat een volledig onderzoek te doen naar het intern vestigingsalternatief aan de hand van de criteria zoals vermeld in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt op theoretische wijze terecht in de bestreden beslissing dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas haar weliswaar niet van haar opdracht ontslaan het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. De verwerende partij vervolgt dat het om elementen moet gaan die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zij erkent tot slot dat er sprake is van een onderzoeksplicht in hare hoofde in zoverre er verifieerbare elementen zijn aangebracht waarvan redelijkerwijs mag verwacht worden dat die nader worden onderzocht (zie eveneens dienaangaande HvJ 22 november 2012, MM v. Ireland, C-277/11, §§ 64-67). *In casu* meent de Raad dan ook gezien al het voorgaande dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan haar onderzoeksplicht naar het eventueel intern vestigingsalternatief in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat de verwerende partij laat uitschijnen, zijn er wel voldoende elementen waarover geen twijfel bestaat, zoals haar nationaliteit en haar herkomst uit een regio waarvan de verwerende partij erkent dat zij er geboren en getogen is. Daarenboven erkent de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij nog tot een korte periode voor het indienen van haar beschermingsverzoek in haar district verbleef. In een dergelijke situatie heeft de verzoekende partij wel degelijk wat betreft de essentie aan haar medewerkingsplicht of bewijsplicht voldaan, teneinde de verwerende partij toe te laten een degelijk onderzoek naar het intern vestigingsalternatief te doen.

Op dit punt werd in het gehoor niet afdoende ingegaan, opdat de Raad zelf bij machte zou zijn een volledig onderzoek te doen naar alle aspecten van het intern vestigingsalternatief zoals weergegeven in artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet met oog voor de mogelijkheid om op een veilige en wettige manier te reizen en zich toegang te verschaffen tot een andere provincie (zie o.m. EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh v. Nederland, § 141 en §§ 143-145), de redelijkheid van de verwachting dat de verzoekende partij er zich vestigt en dit in het licht van de algemene en persoonlijke omstandigheden. De bewijslast omtrent een zorgvuldig onderzoek naar het intern vestigingsalternatief ligt bij de verwerende partij (RvS 16 februari 2012, nr. 218.078).

De Raad meent dan ook *in casu* dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende in rechte en in feite ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet kunnen in aanmerking genomen worden. De verwerende partij heeft ook niet op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan in het licht van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet terwijl zij weliswaar op grond van de elementen waar geen twijfel over bestaat, die mogelijkheid en dus die onderzoeksplicht had.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 48/4 en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet wordt in de aangegeven mate aangenomen.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe dit verder te onderzoeken in het kader van onderhavig beroep.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS